

poet minus hjärta (pianofingrar)

Poeter måste vara världens mest tragiska människor, tänker du och tar ett långt eftertänksamt bloss av din döende cigarrett. Det är natt, alldeles mörkt. Klart som fan att det är natt. Du känner på dig att du har personifierat ordet kliché. En utandning, små rökmoln, du suckar lite.

Sträcker ut armarna, rakt ut från kroppen. Vänder ditt ansikte upp mot stjärnorna, undrar om det finns någon som tänker på dig, just nu, eller tja bara nån gång ibland kanske. Någon slags grymtning lämnar dina läppar; du blir irriterad på dig själv. Klart som fan att det finns folk som tänker på dig. Självömkan är nästan det värsta du vet så du sparkar till en sten och tänker att det är din ynkliga sida du sparkar på. Bort bort. Bort för fan!

Skrek du det där? Var det du som alldeles nyss skrek sådär? Du är inte säker, det är som en blixtsnabb minimal minneslucka just där.

- Herregud....

Du muttrar för dig själv nu, kanske mest för att försäkra dig om att du har kontroll över din röst. Du hatar att inte ha kontroll.

- Hur var det nu hon sa...

Vaddå "hur var det nu hon sa"? Du vet exakt vad hon sa. Du kan rabbla alla hennes ord, alla tonlägen, blickar och ansiktsuttryck i sömnen. Du kan henne utantill, innantill. Har varit innanför huden och petat. Det var mjukt där. Mjukt och bultande, blödande. Du undrade om det var för din skull hon blödde? Var det det? Eller hade hon kanske gamla sår som gick upp ibland, hade någon annan varit där före dig? Va va va?

"Ditt jävla controlfreak!" hade hon skrikit, salivdroppar hade flugit från hennes mun. Hon hade varit arg, rejält arg. Men inte bara. Besviken och ledsen också. Du blev alltid så stel när hon blev arg, som om du förvandlades till en staty. Du visste aldrig vad du skulle säga, vad säger man?

Du drar med händerna över din rakade skalle. Bara en kort kort stubb finns kvar, som ett svagt eko av ditt hår. Hon älskade ditt hår, hon sa att hon var förälskad i det. "Inte bara håret väl?" hade du undrat med ett leende. "För i så fall kan jag klippa av det och ge det till dig, sen kan jag ju ta mitt pick å pack och dra". Hon hade skrattat och sagt att "nej nej inte BARA håret din dumbom".

Ni hade kramats och du kysste henne sådär fjäderlätt som du visste att hon älskade. Hon brukade säga att det gjorde henne alldeles knäsvag. Du hade tyckt det var dumheter, trams, och sagt att knäsvaga blev folk bara på film. Då hade hon protesterat och sagt att hon faktiskt blev det. På riktigt!

I alla fall, du kysste henne knäsvag och hon blinkade och du älskade känslan av hennes ögonfransar mot din hud. Den där speciella kittlingen, pirret.

Sen hade hon försäkrat dig om att det inte bara var ditt hår hon var förälskad i. Hon hade krupit alldeles intill nu, hennes läppar som snuddar ditt öra, en viskning; "Nej, dina fingrar också".

Sen ett leende, du kände det, du hörde det, det där speciella ljudet av saliv när mungiporna åker upp. Kanske borde du blivit äcklad, men du tyckte bra det var sött.

Hon älskade dina fingrar, långa och smala. Pianofingrar kallade hon dem. Och det gjorde henne inget att du bet på naglarna, nej det är bara sött. Sa hon.

Du hade funderat på att kapa av fingrarna också och ge till henne, men tänkte att det kanske vore för brutalt. Jo, brutalt, och lite väl dramatiskt. Och det är himla svårt att röka utan fingrar.

Det kommer någon. En gubbe med hund. En tax, ser det ut som. Du morskar upp dig och ropar
- HEJ HEJ!

Det låter plastigt och konstigt i den annars ganska tysta natten.

Han tittar bara upp helt snabbt och muttrar något som förmodligen ska vara ett hej. Han försvinner, går vidare med sänkt huvud.

Taxen trippar på glatt, obekymrat. Du tänker att en hund, det skulle man fan vara. De verkar så härligt IQ-befriade, de är liksom inte tillräckligt smarta för att kunna vara ledsna eller deprimerade. Det är ju i och för sig jäkligt smart. Så de kanske är smarta ändå?

Äh, du bryr dig inte, inte egentligen.

Gubben och hunden är borta nu, du är ensam igen. Det känns skönt en liten stund, sen blir det mest bara... ensamt.

Det kliar mellan dina fingrar, det känns som något som växer. Du tänker att såhär är det att vara ensam, man odlar små egenheter mellan fingrarna för att fylla ut det tomma utrymmet. Små ensamhetsprängare mellan pianofingrarna. Men det spelar givetvis ingen roll, de räknas inte. Vem är det som bestämmer vad som räknas? Det är nog du själv.

Du sjunker ner på marken, sitter skräddare med benen korslagda. Tänker lite på Buddha. Försöker meditera. Det går inte, du tar en ny cigg. Börjar hetsröka den i ren frustration. Sedan, till synes helt utan någon särskild anledning, fimpar du den. Du börjar rafsa i fickorna på jackan, på jeansen.

Jaså, var det sådan klåda? Skrivklåda, huh?

Du hittar nån gammal lapp, skriver på baksidan med en nästan helt bläcktom penna. Irriterat rattande i cirklar för att få fram lite färg, lite bläck, lite skrift. Åh, du och dina ord. Du måste jämt få dem ur dig, pränta ner dem på papper. Du tror att du är så jävla bra, och du kallar dig poet. Du skriver något om brustna hjärtan och krossade drömmar. Läser det, ögnar igenom dina egna känslöspyor. Ger dem underkänt.

- Fan! muttrar du, knycklar ihop lappen och slänger iväg den.

Åt helvete med den. Åt helvete med allt.

Du tänder en ny cigarrett, röker den snabbt och hungrigt. "Jag kommer få cancer". Lika bra det. Du hoppas att du får cancer.

Du är en misslyckad poet med svarta lungor och brustet hjärta och pianofingrar och kalt huvud. Om du hade haft en vägg framför dig hade du dunkat huvudet i den. Och du röker cigarrett på cigarrett, med hopp om att få cancer och dö inom en snar framtid.

Poeter måste vara världens mest tragiska människor.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren harhjärta med Poeter.se id #10151 innehar upphovsrätten